

Arrest

nr. 347 516 van 2 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 april 2026 houdende overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026 om 11.00u .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende alhier op 1 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit een onderzoek van de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoekers vingerafdrukken reeds geregistreerd werden in het kader van illegale grensoverschrijding in Bulgarije op 7 januari 2026 en in het kader van verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije op 23 januari 2026 en in Oostenrijk op 6 februari 2026.

1.3. Er werden op 14 april 2026 terugnameverzoeken gericht aan de Oostenrijkse en de Bulgaarse autoriteiten. De Bulgaarse instanties stemden op 20 april 2026 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU), terwijl de Oostenrijkse instanties op 17 april 2026 weigerden om verzoeker terug te nemen.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 28 april 2026 een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 26 mei 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: G.(...)

voornaam: A.(...) R.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC127bis om de overdracht aan Bulgarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer G.(...), A.(...) R.(...), verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 01/04/2026 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 01/04/2026 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 07/01/2026 in Bulgarije geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Overige treffers tonen aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Bulgarije op 23/01/2026 en in Oostenrijk op 06/02/2026.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 10/04/2026. Hij verklaarde dat hij religieus gehuwd is met (...), V, ongeveer 29 jaar oud, geboren te (...), Afghanistan; huidige verblijfplaats: Kohat, Pakistan. Hij verklaarde dat hij vijf kinderen heeft, zijnde G.(...), Ru.(...), V, 7 jaar oud; G.(...), Ro.(...), V; 5 jaar oud; G.(...), A.(...), M, 9 jaar oud; G.(...), N.(...), M, 3 jaar oud en een twee maanden oude dochter (naam onbekend); allen met de Afghaanse nationaliteit en verblijvend in Kohat, Pakistan. Hij verklaarde dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort en dat zijn originele taskara bij zijn familie in Pakistan achtergebleven is. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij een kopie van zijn taskara, met nummer (...) afgegeven op 07/09/2014 te Pachir Ulia, neer.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan eind augustus 2021 verlaten heeft. Hij verklaarde dat hij naar Pakistan vertrokken is, waar hij vier jaar bij zijn familie in Kohat verbleef. Omdat Pakistan Afghaanse vluchtelingen begon te deporteren, besloot hij verder te reizen naar Iran, waar hij enkele maanden bij de smokkelaar aan de Turkse grens verbleef. Hij gaf aan dat het moeilijk was om de grens over te steken en dat hij ook niet in Turkije wilde verblijven omdat hij vreesde gedepoteerd te zullen worden naar Afghanistan. Hij verklaarde dat hij uiteindelijk via Turkije naar Bulgarije kon reizen, waar hij vijftien dagen in een gesloten centrum en vervolgens drie dagen in een open centrum verbleef. Daarna reisde hij verder, via Servië en onbekende landen naar Oostenrijk, waar hij enkele weken in een opvangcentrum verbleef. Hij verklaarde dat hij tenslotte via Zwitserland en Frankrijk naar België gereisd is, waar hij rond 30/03/2026 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij gehoord heeft dat asielzoekers er goed behandeld worden. Hij stelde dat hij zich er kan bewegen in een vrij, open land. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er geslagen werd door de politie toen hij er

aangehouden werd. Hij gaf ook aan dat hij er tandpijn had, viermaal naar de dokter gebracht werd en pijnstillers kreeg, maar dat deze niet hielpen.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Bulgarije. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een verblijfstitel die door een lidstaat werd verstrekt.

Op 14/04/2026 werden terugnameverzoeken gericht aan de Bulgaarse en Oostenrijkse instanties. Deze werd op 17/04/2026 door de Oostenrijkse instanties beantwoord met een weigering. De Bulgaarse instanties stemden op 20/04/2026 echter in met dit verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Betrokkene is in Bulgarije gekend als R.(...) H.(...), A.(...), °(...), NAT. Afghanistan. Hij dient overgedragen te worden via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 09u00 en 14u00.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een/ lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 20/04/2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de

artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". In dit verband verwijzen we ook naar artikel 18(2):

"Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". De betrokkene zal na overdracht aan Bulgarije de mogelijkheid hebben om zijn procedure verder te zetten met een volledig en inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn om te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 20/04/2026 hebben de Bulgaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Bulgarije geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Bulgarije de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij gehoord heeft dat asielzoekers in België goed behandeld worden. Hij stelde dat hij er zich kan bewegen in een vrij, open land. We wensen echter op te merken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat er in Bulgarije geen mensenrechten zijn, wensen we op te merken dat Bulgarije, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van

vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij geslagen werd door de politie toen hij aangehouden werd in Bulgarije, wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We wensen verder op te merken dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. We wijzen er op dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije 15 dagen in een gesloten centrum verbleef, wensen we op te merken dat de vasthouding plaatsvond in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Bulgaarse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de

grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

We wensen tenslotte te benadrukken dat als de Bulgaarse instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een bron betreffende internationale bescherming en opvang van verzoekers in Bulgarije is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update" laatste update op 27.03.2025). Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ("factsheet") "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de 'roadmap' werd vastgesteld dat behoefte bestaat aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentie omstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten en die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op. Aan de hand daarvan kunnen de lidstaten relevante informatie verstrekken betreffende de relevante rechtsbepalingen en hun praktische uitvoering. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel en 'levend' document gaat dat regelmatig door de Bulgaarse autoriteiten zal worden bijgewerkt. Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van Verordening 604/2013 te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde Verordening (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 49). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR ('State Agency for Refugees' het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 49 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-opened and continues after they are transferred back to the country', AIDA-rapport, pagina 81). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 81).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, pagina's 16 en 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, pagina 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, pagina 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (informatieblad, pagina 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22.518 in 2023 naar 1250 in 2024 (zie pagina 9 van het AIDA-rapport van 2024; en pagina 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina's 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om niet kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, pagina 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was.

Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA-rapport stelt dat de opvangomstandigheden in Bulgarije bijzonder moeilijk blijven op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2).

Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden

gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers.

Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 13-14). In 2024 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de grens met Turkije en Griekenland en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 30). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan

Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoekers om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 14-15, 33).

De gemiddelde duur van de procedure is in 2024 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2024 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertaling. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88-89).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de

meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de 3 dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen tevens te benadrukken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2026 en verklaarde toen dat hij in goede gezondheid verkeert. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije tandpijn had en viermaal naar de dokter gebracht werd, dat deze hem pijnstillers gaf, maar dat deze niet hielpen. De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, blz. 90). In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, dat met materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische

problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“1.

De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit het t.a.v. verzoeker genomen Overdrachtsbesluit, waarbij betrokkene werd overgedragen aan de lidstaat Bulgarije.

Een datum van repatriëring is – naar mening van verzoeker – tot op heden ongekend, doch dit kan zowel reeds morgen als volgende week zijn.

De verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. verzoeker is m.a.w. dermate imminent dat een zeer spoedige beslissing zich opdringt teneinde te vermijden dat verzoeker gedwongen gerepatrieerd zou worden naar Bulgarije alwaar hij in een mensonwaardige toestand dreigt te verzeilen. (zie infra)

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.

Verzoeker heeft diligent gehandeld teneinde de schorsing te bekomen.

Op 26/05/2026 werd hem de bijlage 26quater betekend en werd hij opgesloten in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Onderhavig verzoekschrift werd via J-Box overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27/05/2026 en is aldus zeker tijdig.”

2.2.2. Blijkens de beschikbare gegevens werd verzoeker op 26 mei 2026 van zijn vrijheid beroofd en diezelfde dag overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht naar Bulgarije. Het is dus aannemelijk dat een behandeling van de vordering tot (gewone) schorsing niet zal kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Kennelijk voert hij eveneens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt in zijn enige middel het volgende:

“1.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De verzoekende partij uitte uitdrukkelijk protest tegen een terugname door Bulgarije.

Desalniettemin motiveert de verwerende partij dat Bulgarije de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Bulgaarse asielprocedure.

De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het in 2024 geactualiseerde AIDArapport over Bulgarije. Dit is aldus een eerste indicatie van de onzorgvuldigheid van het onderzoek dat door de verwerende partij gebeurde.

2.

Vooreerst riskeert verzoeker slachtoffer te worden van fysiek geweld door de politie aan de grens.

Dit wordt bevestigd door het AIDA-rapport, p. 29:

“This recognised practice resulted in a continuing and exponential increase of pushbacks along the border with Türkiye. The national monitoring mechanism registered another negative record regarding pushbacks in 2023, with 9,897 alleged pushbacks affecting 174,588 persons. The data were collected through a regular - weekly and daily – border monitoring, implemented by observers from the Bulgarian Helsinki Committee, a nongovernmental organisation whose access to the border was arranged firstly in the 2004 Bi-lateral border monitoring agreement, 142 replaced in 2010 by the Tri-Partite Memorandum of Understanding. 143 The BHC observers are positioned on the spot to monitor two main geographically designated border areas along the Bulgarian-Turkish border, respectively, the field area starting from Kapikule-Svilengrad-Ormenion border triangle to Hamzabeyli-Lesovo border crossing point (in the area of Svilengrad border police precinct) as well as Sakar and Strandzha mountains area, stretching from Elhovo

to the Black Sea coast (in the area of Elhovo, Bolyarovo, Sredets, Malko Tarnovo and Rezovo border police precincts). Verbal abuse and physical violence, reported since 2015, as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings, continued in massive proportions. Out of 510 asylum seekers interviewed in 2023 in the context of the national monitoring mechanism, 145 373 consented to share their experiences on their attempt to cross the border with Türkiye. Among them, 163 individuals (44%) reported to have suffered pushbacks varying from 1 to 19 times, before being able to enter, reach assistance and register as asylum seekers. Another tragic consequence of the lack of safe legal entry channels to the Union’s territory at the Bulgarian external border with Türkiye, widely publicised in 2023, was the increasing death toll among the migrants who attempted to enter irregularly. More than 70 migrants have been found deceased in this year alone in the densely forested areas of Strandzha and Sakar mountains which stretch along the Bulgarian-Turkish border. According to the medical examiners, 147 also corroborated by those who successfully entered Bulgaria, 148 main causes were exhaustion, dehydration, malnutrition at many instances in combination with opioid use or overdose, the latter forced by smugglers and traffickers to accelerate the walking pace of smuggled groups and individuals.

Verder verwijst verwerende partij naar de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” alsook een verslag van een werkbezoek van de Belgische diensten aan het Bulgaars Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09 februari 2023.

3.

Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoekende partij mogelijks problemen kan krijgen met toegang tot het opvangnetwerk, maar dat zij hiertegen beroep kan aantekenen en rechtsbijstand verkrijgen. Hiervoor verwijst zij naar het AIDA-rapport. Het is frappant dat verwerende partij naar dit rapport verwijst, maar de echt relevante passages compleet negeert.

Zie hieromtrent opnieuw het AIDA-rapport, blz. 79 (eigen onderlijning):

"The reduction of material reception conditions is not possible under the law. Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued.

The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres, although this approach is usually not applied to families with children, unaccompanied children and other vulnerable applicants, who are provided shelter and food."

Dublin-terugkeerders worden dus de facto een opvangplaats ontzegd. Reguliere asielzoekers krijgen bovendien voorrang op de Dublin-terugkeerders waardoor de opvangcapaciteiten nog meer onder druk komen te staan.

4.

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de opvangomstandigheden blijven verslechteren. Verwerende partij neemt genoegen met het zogenaamd maandelijks desinfecteren van de opvangcentra, doch hetzelfde AIDA-rapport stelt dat deze vrijwel niets uithalen. De afbrokkelende gebouwen en slechte riolerings- en sanitaire omstandigheden verhinderden namelijk significante verbeteringen in dit opzicht en hielden het niveau van sanitaire voorzieningen onder het noodzakelijke minimum (AIDA-rapport, p. 76-77):

"Since the end of 2015, during the procedure asylum seekers enjoy only shelter, food and basic health care, as none of the other entitlements is secured or provided by the government in practice.

In 2017, the Committee against Torture raised concerns around substandard material conditions in reception centres, the absence of an adequate identification mechanism for persons in vulnerable situations, the removal of their monthly financial allowance, and insufficient procedural safeguards regarding the assessment of claims and the granting of international protection. Despite the period of time which has passed since the CAT report, there have been only moderate improvements to limit the continued deterioration of reception centres' infrastructure, due to lack of budget to implement any refurbishment for the period 2019 to 2023. Therefore, all the findings remain valid to a great extent as of the end of 2023."

Voorts gaat de verwerende partij zeer licht over de veiligheidssituatie in de opvangcentra. Het AIDA-rapport stelt zelf dat de fysieke veiligheid van asielzoekers hun grootste zorgpunt bleef in 2023. Alleen in het grootste opvangcentrum Harmanli wordt politie ingezet, doch dat is er slechts één en die bevindt zich bij de centrale ingang, dus onvoldoende om de veiligheid van de bijna 4.000 personen die er worden opgevangen te garanderen.

De overige opvangcentra worden nog steeds bewaakt door particuliere beveiligingsbedrijven, die met het oog op kosteneffectiviteit meestal voornamelijk mannen van pensioengerechtigde leeftijd of ouder als bewakers in dienst hebben en de beveiligingsdiensten dus eerder formeel dan echt zijn. De vermeende veiligheidscontroles aangehaald in de bestreden beslissing blijken dus werkelijk geen veiligere omgeving te creëren (p. 18-19):

"The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff. Both in Sofia, but mainly in Harmanli SAR received many security or public disorder complaints during 2023, which especially in Harmanli escalated in public demonstrations and committees requesting the centre in this place to be made of a closed type facility. In

2023, non- governmental organisations once more raised concerns regarding safety of reception centres. After that, the SAR again submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, but it was not before the end of the year when MOI initiated a procedure, to investigate the possibility for SAR reception centres to be guarded by the national gendarmerie.

Currently, a police car is secured only in the largest Harmanli reception centre. However, even in this centre only one car is provided and is located at the central entrance, therefore proving insufficient to ensure the safety and security of nearly 4,000 individuals accommodated in the centre. Other reception centres in the country continue to be guarded by private security companies, which for the purposes of cost effectiveness usually mainly employ men of retirement age or above as guards. Therefore, security services result more performative than effective.

Zie eveneens:

"The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff.

Both in Sofia, but mainly in Harmanli SAR received many security or public disorder complaints during 2023, which especially in Harmanli escalated in public demonstrations and committees requesting the centre in this place to be made of a closed type facility. In 2023, non- governmental organisations once more⁴⁷ raised concerns regarding safety of reception centres. After that, the SAR again submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, but it was not before the end of the year when MOI initiated a procedure, 50 to investigate the possibility for SAR reception centres to be guarded by the national gendarmerie.

Currently, a police car is secured only in the largest Harmanli reception centre. However, even in this centre only one car is provided and is located at the central entrance, therefore proving insufficient to ensure the safety and security of nearly 4,000 individuals accommodated in the centre. Other reception centres in the country continue to be guarded by private security companies, which for the purposes of cost effectiveness usually mainly employ men of retirement age or above as guards. Therefore, security services result more performative than effective.”

In het geval de verzoekende partij dus toch een opvangplaats zou krijgen, wat niet gegarandeerd is, loopt hij gevaar op aantasting van zijn fysieke integriteit.

Bijgevolg zal de verzoekende partij ofwel op straat belanden ofwel in een opvangcentrum belanden waar de omstandigheden niet menswaardig zijn en er evenmin enige veiligheid is.

Hoewel de verwerende partij blijft aanhouden dat dit geen systematisch en structureel falen van de Bulgaarse instanties is, blijkt hieruit duidelijk een ernstig risico op een schending op van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Bulgarije.

5.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, is de toegang tot de asielprocedure niet zo evident en zijn er verschillende grove tekortkomingen. Het AIDA-rapport poneert dat, hoewel dit in de wet wordt voorzien, er in de praktijk geen toegang is tot een advocaat van de tweedelijnsbijstand tijdens de eerste fase van de asielprocedure (p. 41):

“Asylum seekers have the right to ask for the appointment of a legal aid lawyer from the moment of the registration of their asylum application. However, access to free legal aid in first-instance procedures was in practice not possible as of the end of 2023.”

Het AIDA rapport bespreekt ook andere grove tekortkomingen inzake de asielprocedure.

Asielzoekers worden namelijk niet altijd tijdig geïnformeerd over hun oproepingsdatum (p. 33):

“After registration is completed, a date for an interview is set. The law requires that asylum seekers whose applications were admitted to the regular procedure be interviewed at least once regarding the facts and circumstances of their applications. The law requires that the applicant be notified in due time of the date of any subsequent interviews. If the interview is omitted, decisions cannot be considered in accordance with the law, unless it concerns a medically established case of insanity or other mental disorder. In practice, all asylum seekers are interviewed at least once to determine their eligibility for refugee or subsidiary protection (“humanitarian status”). Further interviews are usually only conducted if there are contradictions in the statements or if some facts need to be clarified. In 2020, amendments to the LAR extended the opportunity to gather expert opinions, including on age, gender, medical, religious, and cultural issues as well as such specific to children. The law also introduced instructions on COI sources and information gathering. In 2023, timely invitations for personal interviews were sent in 37% of monitored procedures; in another 15%, asylum seekers signed interview invitations without being given a copy thereof; the signed invitation was attached to their personal file. 3 of these cases concerned unaccompanied children. Therefore, it can be concluded that in 2023 the majority of asylum seekers did not enjoy timely notification regarding the date of their personal interview. This practice was particularly concerning at SAR’s reception centre in Banya, where just 2 out of 20 cases (10%) were properly notified of their invitations”

In het geval dat de verzoekende partij zijn interview dan tijdig zou kunnen afleggen, dan nog wordt haar aanvraag niet ernstig behandeld. Het rapport stelt vast dat er sprake is van slechte kwaliteit van het onderzoek van asielaanvragen, d.w.z. weinig onderzoek naar de verklaringen en vluchtelingenverhalen van de individuen:

“In 2023, timely invitations for personal interviews were sent in 37% of monitored procedures; in another 15%, asylum seekers signed interview invitations without being given a copy thereof; the signed invitation was attached to their personal file. 3 of these cases concerned unaccompanied children. Therefore, it can be concluded that in 2023 the majority of asylum seekers did not enjoy timely notification regarding the date of their personal interview. This practice was particularly concerning at SAR’s reception centre in Banya, where just 2 out of 20 cases (10%) were properly notified of their invitations. The SAR uses the standard set of questions used during eligibility interviews and relied entirely on caseworkers’ decision regarding whether to ask open questions. However, such type of questions are rarely, if ever, asked during the interview. The standardized interview form is applied to all, including unaccompanied children, without any adaptation or account to children’s level of maturity. This has resulted in a poor quality of examination of asylum claims; i.e. little investigation of the individuals’ statements and refugee stories. At the beginning of 2023, the new SAR management introduced an interview form adapted for asylum seeking children, including unaccompanied ones.¹⁹⁷ However, it was applied in practice only with respect to minor children, not the adolescent¹⁹⁸ ones whose interviews were conducted using the interviewing template for adult applicants. The monitoring demonstrated¹⁹⁹ that in the vast majority of the cases the use of interviewing template was counterproductive as case-workers not only limited the investigation of the case to the pre- set list of questions, but also did not in general provided applicants an opportunity to present their accounts freely and without interruptions. There are no guidelines or a code of conduct for asylum caseworkers to elaborate on the methodology for conducting interviews specifically. Similarly, there are currently no age or gender-sensitive mechanisms in place in relation to the conduct of interviews, except for the asylum seekers’ right to ask for an interpreter of the same gender.²⁰⁰ In 2023, 201 considering all the cases in which the

case-worker and the asylum seeker were of different gender, only in 9% the asylum seeker was informed about the possibility to request that the interview be conducted by an interviewer of the same gender and only in 20% about the possibility to request an interpreter of the same gender."

De verwerende partij erkent deze tekortkomingen, doch meent simpelweg dat ze niet systematisch zijn, zonder verdere motivering. Verwerende partij stelt dat dergelijke tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse autoriteiten algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

6.

Het rapport meldt ook herhaaldelijk dat asielzoekers niet steeds toegang hebben tot de medische hulp die ze nodig hebben. Voor Dublin-terugkeerders is de situatie, zoals de bestreden beslissing zelf erkent, nog erger. Zij moeten soms wel tot enkele maanden lang wachten alvorens zij terug tot het gezondheidssysteem worden toegelaten opdat zij basis gezondheidszorg kunnen ontvangen (p. 86-87):

"Until 31 December 2018, Dublin returnees faced significant obstacles in accessing medical care upon return, mainly resulting from the delay for the asylum and health care administration to restore their insurance coverage in the national health care database. These delays could vary from a couple of days to several weeks or even months in certain cases. Since 1 January 2019 the health care database has been re-organised to automatically restore the Dublin returnees' health care status and register them as individuals with uninterrupted medical insurance as soon as their asylum procedures is being reopened at the SAR. However, this applies only to those who left Bulgaria in 2019 and were subsequently returned back. Access to healthcare for asylum applicants who left Bulgaria prior to 1 January 2019, and who are now being returned under Dublin III, is still not ensured. In order for them to access medical care, the SAR must issue a written notification to the national IRS. Only then can the access to the medical care be restored, which takes couple of days in the majority of the cases, although there have been cases in which it took longer periods of time. To solve the issue, in 2020 the law was amended to explicitly provide uninterrupted health care rights for asylum seekers whose procedures were re-opened after being previously discontinued - a situation that typically applies to Dublin cases. However, the arrangement is not applicable for the Dublin returnees whose applications have been decided on the substance in absentia before their return to Bulgaria. In practice, Dublin reurnees whose procedures were reopen experience delays of a couple of months before being able to re-access the health care system."

Al deze zaken houden nauw verband met artikel 3 EVRM, namelijk het vermijden dat de asielzoeker in kwestie het voorwerp wordt van een onmenselijke of vernederende behandeling!

7.

De verwerende partij erkent dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen worden gerapporteerd, doch dat dit niet leidt tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

Zij meent dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen geen risico lopen om te worden blootgesteld aan een met artikel 3 EVRM strijdige situatie.

Verzoekende partij toont aan dat de verwerende partij slechts op selectief blinde wijze de rapporten over Bulgarije citeert en hoegenaamd geen rekening houdt met de ernst van de grove tekortkomingen die Bulgarije vertoont in het nakomen van haar verplichtingen ten opzichte van asielzoekers...

Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM –dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.

Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Bulgarije wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. in deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Bulgarije en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Bulgarije gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art.3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Bulgarije in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing dd. 28/04/2026 om ongekende redenen pas op 26/05/2026 aan verzoeker werd betekend. Hierdoor werd dus per definitie al geen rekening meer gehouden met eventuele nieuwe belangrijke gebeurtenissen/elementen in de periode tussen 29/04/2026 en 26/05/2026."

2.3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.3. Het bestreden overdrachtsbesluit vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van de Verordening 604/2013/EU en schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek "met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt" met het oog op "het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek".

Artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

Het in de bestreden beslissing vermelde artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is "een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

2.3.4. Uit het Eurodac-zoekresultaat, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers vingerafdrukken tweemaal geregistreerd werden in Bulgarije en éénmaal in Oostenrijk. De vingerafdrukken werden een eerste maal geregistreerd in Bulgarije op 7 januari 2026 in het kader van illegale grensoverschrijding en een tweede maal op 23 januari 2026 in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Naderhand reisde verzoeker door naar Oostenrijk, waar zijn vingerafdrukken opnieuw werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming op 6 februari 2026, en tenslotte kwam hij aan in België waar hij op 1 april 2026 nogmaals een verzoek om internationale bescherming indiende.

De gemachtigde van de minister van Migratie en Asiel richtte op 14 april 2026 overnameverzoeken, zowel aan de Oostenrijkse als aan de Bulgaarse autoriteiten, met het oog op de behandeling van het alhier op ingediende verzoek om internationale bescherming.

De Oostenrijkse autoriteiten achtten zich niet verantwoordelijk voor verzoeker. De Bulgaarse autoriteiten stemden daarentegen op 20 april 2026 uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker. Het staat dus niet ter discussie dat Bulgarije in beginsel in toepassing van de Verordening 604/2013/EU de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2.3.5. Verzoeker betwist in zijn middel als dusdanig nergens dat Bulgarije in toepassing van de Verordening 604/2013/EU de verantwoordelijke lidstaat is, maar meent dat een overdracht naar Bulgarije strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Hierna: de Raad) zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§ 83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Bulgarije vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92). Als er in een lidstaat sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers die ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat een asielzoeker daar een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het EU Handvest, is het op grond van deze bepaling uitgesloten dat een asielzoeker naar die lidstaat wordt overgedragen. Artikel 3.2, tweede en derde lid van de Verordening 604/2013/EU schrijft in dat geval voor dat er een andere

verantwoordelijke lidstaat dient te worden gezocht of dat het verzoek wordt behandeld in de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast.

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Hierbij dient in de eerste plaats te worden gekeken naar de individuele situatie van de verzoeker om internationale bescherming en vervolgens naar de algemene situatie in het land van bestemming, op basis van de beschikbare landeninformatie. De rechter van de verzoekende lidstaat die een overdrachtsbesluit toetst, is gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare en nauwkeurige gegevens te beoordelen of er in de aangezochte lidstaat sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, 30 november 2023, Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino, nrs. C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/2).

2.3.7. Met betrekking tot verzoekers individuele situatie blijkt uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 10 april 2026 van verzoeker werd afgenomen, blijkt dat hij ongeveer een tweetal weken in Bulgarije verbleef en beweerde dat hij daar door de politie werd geslagen en gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, terwijl hij stelde zelf geen asiel te hebben aangevraagd. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij zich verzette tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij tandpijn had, tot vier keer toe naar de dokter werd gebracht en pijnstillers kreeg, maar de medicatie bleek niet te helpen.

2.3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het politiegeweld waarvan hij beweert slachtoffer te zijn geweest en in zijn middel nergens ingaat op zijn individuele situatie noch op de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing, waardoor hij niet aantoonbaar dat de motivering niet deugdelijk zou zijn.

2.3.9. Om verzoekers situatie in geval van overdracht naar Bulgarije in het algemeen te kunnen beoordelen, maakt de Raad, net zoals verzoeker en de verwerende partij, gebruik van het dat is opgenomen in de *Asylum Information Database* en dat op 27 maart 2025 werd geüpdate, met name het *Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update*, dat in het administratief dossier is opgenomen (hierna: het AIDA-rapport).

2.3.10. Verzoeker verwijt de verwerende partij eerst en vooral een subjectieve lezing van het AIDA-rapport en wijst op het geweld en de pushbacks aan de Bulgaars-Turkse grens die in dit rapport worden besproken.

2.3.11. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat er zich zorgwekkende situaties voordoen aan de Bulgaarse grenzen, maar dat verzoeker *“zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen”* omdat hij in Sofia zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten.

Daarnaast stipt de Raad aan dat het Europese Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat”* (HvJ 29 februari 2024, x t. *Minister van Justitie en Veiligheid*, nr. C392/22, §65). Verzoeker kan bijgevolg de toestand aan de Bulgaars-Turkse grens niet dienstig inroepen om de schorsing van het overdrachtsbesluit te bekomen.

2.3.12. Verzoeker gaat vervolgens in zijn middel in op passages uit het AIDA-rapport met betrekking tot de toegang tot opvangplaatsen en de bedenkelijke toestand van bepaalde opvangfaciliteiten in Bulgarije. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet ontkend dat de opvangfaciliteiten in Bulgarije bepaalde gebreken vertonen: *“(…) Het AIDA-rapport stelt dat de opvangomstandigheden in Bulgarije bijzonder moeilijk blijven op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2).*

Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers.

Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).”

Verzoeker weerlegt de vaststelling uit de bestreden beslissing niet dat er geen bronnen zijn die aangeven *“dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd”* en dat er geen informatie is waaruit blijkt dat de capaciteitsproblemen in de opvang van enkele jaren geleden, die in de rapporten worden vermeld, anno 2026 nog steeds actueel zouden zijn.

De Raad stelt verder wederom vast dat verzoeker de algemene kritiek op de opvangfaciliteiten in Bulgarije niet betreft op zijn persoonlijke situatie. Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het zogeheten Dublin-interview kan alvast niet worden opgemaakt dat hij geen opvang zou hebben genoten in Bulgarije. Hij verklaarde dat hij in Bulgarije 15 dagen in een gesloten centrum en 3 dagen in een open opvangstructuur verbleven had, hetgeen spoort met de vaststellingen op basis van de Eurodac-hits inzake illegale grensoverschrijding en de indiening van een verzoek om internationale bescherming. Er werd hem dus geen opvang ontzegd van zodra hij zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend. Tijdens het Dublin-interview verklaarde verzoeker dat zijn gezondheidstoestand goed was en dat hij geen psychologische problemen had. Er werden bij het Dublin-onderzoek geen bijzondere procedurele noden vastgesteld. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er in zijn individuele situatie sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van overdracht aan Bulgarije, zelfs indien de opvangfaciliteiten aldaar niet steeds ten volle aan alle kwaliteitsnormen zouden voldoen.

2.3.13. In de bestreden beslissing wordt nergens ontkend dat het toezicht op de veiligheid van verzoekers om internationale bescherming in sommige opvangcentra in Bulgarije voor verbetering vatbaar is. Verzoeker citeert een passage uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat de nachtelijke aanwezigheid van mensensmokkelaars, drugdealers en sekswerkers de rust in sommige centra verstoort, maar hij gaat eraan voorbij dat hij omwille van zijn profiel als valide jonge man van 29-jarige leeftijd in staat moet worden geacht om het hoofd te bieden aan de beschreven veiligheidsrisico's. Het loutere gegeven dat de beveiliging door private firma's in Bulgaarse asielcentra niet altijd even efficiënt georganiseerd is, betekent niet dat een overdracht aan Bulgarije niet langer mogelijk zou zijn, tenzij de betrokkene aantoont dat er omwille van zijn individuele kwetsbare profiel op het vlak van veiligheid bijkomende garanties vereist zijn. Verzoeker blijft evenwel op dit punt in gebreke.

2.3.14. Vervolgens beklagt verzoeker zich over bepaalde tekortkomingen in de asielprocedure en de toegang tot juridische bijstand in Bulgarije. De Raad wijst erop dat het verstrekken van (kosteloze) juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming krachtens het Unierecht enkel verplicht is in de beroepsprocedure. Tijdens de procedure in eerste aanleg komt het aan de lidstaten toe om de juridische bijstand te organiseren. Verzoeker toont dus niet aan dat problemen inzake uitnodigingsbrieven, en bepaalde kritiekpunten met betrekking tot de interviews van verzoekers om internationale bescherming in de Bulgaarse procedure als een systeemfout kunnen worden gekwalificeerd waardoor een overdracht naar Bulgarije *ipso facto* een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.3.15. Er kunnen bepaalde obstakels opduiken wat de toegang betreft tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Dit wordt in de bestreden beslissing niet ontkend. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij thans nood heeft aan medische verzorging. Bovendien blijkt uit de passage die verzoeker in zijn middel citeert, dat door toedoen van een wetswijziging de toegang tot gezondheidszorg voor Dublin-terugkeerders (onder artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU) gegarandeerd wordt, terwijl dit in het verleden niet het geval was. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat een overdracht naar Bulgarije in zijn geval om die reden thans nog een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.3.16. Verzoeker stelt *in fine* van zijn middel dat de beslissing werd genomen op 28 april 2026 en slechts werd betekend op 26 mei 2026 waardoor geen rekening kon worden gehouden met eventuele nieuwe belangrijke gebeurtenissen in de periode sedert het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker verzuimt evenwel om concrete elementen aan te reiken die zouden wijzen op acute problemen die zouden zijn opgedoken na 28 april 2026 en die een overdracht aan Bulgarije in de weg zouden staan.

2.3.17. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er in zijn geval sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht naar Bulgarije, noch dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek zou vertonen.

Het enige middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Verzoeker stelt het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de beslissing houdende overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land met de omstandigheden die eien zijn aan het geval van verzoekende partij.

De DVZ heeft geen grondig onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM in hoofde van verzoeker.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar arrest CCE n° 153 091, 22 september 2015.

Specifiek betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bepaalt dat arrest het volgende:

"3.4. Troisième condition: le risque de préjudice grave difficilement réparable

3.4.1. L'interprétation de cette condition

Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable. En ce qui concerne l'exigence qu'un risque de préjudice grave difficilement réparable soit démontré, la partie requérante ne peut se limiter à des imprécisions et à des généralités. Elle doit, au contraire, invoquer des éléments très concrets dont il ressort qu'elle subit ou risque de subir personnellement un préjudice grave difficilement réparable. En effet, il doit être possible, pour le Conseil, d'estimer avec une précision suffisante s'il existe un risque de préjudice grave difficilement réparable et, pour la partie défenderesse, de se défendre à l'égard des faits et des arguments allégués par la partie requérante.

La partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice.

Il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident,

c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires

susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cfr CE, 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la Convention européenne des droits de l'Homme, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

3.4.2. L'appréciation de cette condition

Le Conseil observe que le risque de préjudice grave difficilement réparable, tel qu'il est décrit par la partie requérante, est directement lié au moyen puisqu'elle affirme notamment que l'exécution de l'acte attaqué aura pour conséquence qu'elle sera exposée à la violation des droits garantis par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, risquant de se retrouver sans ressources ou possibilité d'être hébergée, victime d'un système d'accueil saturé par la crise de l'asile de l'été 2015."

In casu is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident, gelet op de informatie die hoger werd aangehaald (verwezen wordt naar het AIDA-rapport) - "aucune personne raisonnable ne peut le contester" - een redelijk persoon kan niet ontkennen dat verzoeker in geval van terugkeer een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te beurt zal vallen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgt rechtstreeks uit de ingeroepen middelen: de uitvoering van de bestreden beslissing zal ertoe leiden dat verzoeker zal blootgesteld worden aan een schending van zijn rechten, gevrijwaard door artikel 3 EVRM."

2.4.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een 'evident' nadeel aanvoert, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247), dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de

aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoeker mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Verzoeker houdt een betoog waarin hij de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM herhaalt.

2.4.4. Uit de bespreking van de middelen is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Bulgarije een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg is er geen sprake van een 'evident' nadeel zoals bedoeld in de rechtspraak van de Raad van State (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

F. TAMBORIJN